

ATLANTIS HARANGOZ.*

Mint Atlantis, a rég elsüllyedt ország,
Halljátok? Erdély harangoz a mélyben.
Elmerült székely faluk hangja szól
Halkan, halkan a tengerfenéken.
Magyar hajósok, hallgatózzatok,
Ha jártok ott fenn fürgeteges éjben:
Erdély harangoz, harangoz a mélyben.

Reményik Sándor.

RÁDIÓOSZLOP A HAZSONGÁRD-TETŐN.

Te fémszálakból ég felé feszített
Modern obelisz, — szikár és szilárd,
Hogy a szélrózsa minden szögletéből
Az üzenetek millióit várd, —
Te érzékenyre hangolt tompa érc,
Világpóznája: sok mindent megértsz,
Sok mindent tudsz.

A népek sorsa, az Ember jövője
Feléd süvít a messzeségen át,
Füleled Párizs, London zsváját,
Kinyujtod tapogató csápjaid,
És zúgni érzed az Idő szelét,
Kattogni hallod a történelem
Lendítő kerekét.

Sok mindent tudsz.

Én hozzád képezt semmit sem tudok...

De hallod-e a virágok neszét,
Amikor fölemelik fejüket?
Egy hazavágyó árva szívverés
Halk ütemére nem vagy-e süket?
Tudod-e, hogy itt most bűbájos ősz van,
S tövedben ég a sápadt kikerics,
S dalolnak az itt maradt madarak, —
Világ-bölcs, érted ezt a nyelvet is?
Tudod-e, „mily mélység egy üres fészek“?
Hogy mozdul meg a rögben is a lélek?

Látod, én olyan begubózva élek,
És másoktól, és magamtól futok,
És hozzád képezt semmit sem tudok.
De ezt tudom.

Reményik Sándor.

* Mutatvány a szerzőnek a Napkelet Könyvtárában megjelenő új verskötetéből.